

ΞΕΝΑ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Υπό ΛΟΥΙ ΝΤΑΝΖΟΝ

Η ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

[Μονόλογος]

(Η κρεβατοκάμαρα της δεοποιίδος. Μικρό κρεβάτι με μεγάλη γαλάζια κουνοπιέρα. Αριστορά κομμωδινό μ' ένα ρολόι άπάνω. Παραλέρα μιά πόρτα. Δεξιά παράθυρο με γαλάζιες κουρτίνες, κλιστό. Πιο πέρα απ' το παράθυρο ένα μικρό γραφείο. Μπρός στο παράθυρο ένα τραπέζι με διάφορα νεμφικά όπλα. Το φόνεμα τού γάμου άλωμένο σ' ένα ντιβανάκι κ' άπάνω στο φόνεμα ένα στεφάνι από λουλούδια της ποτιοκαλιάς).

Έκειν. (Μπαίνοντας ζωηρή και πειν' να κλείσει την πόρτα γροίσει προς τα παραοχήνια και μιλάει προς κάποιον).— Μάλιστα, μαμά, θά κοιμηθώ άμέσως... άμέσως, μείνε ήσυχη... μαμά, θά κοιμηθώ! Καληνύχτα, μαμάζα μου, κι αύριο με το καλό. (Στέλνει ένα φίλημα, κλείνει την πόρτα και μένει άκίνητη). Να πιωχάσω... να κοιμηθώ... (πλησιάζει στο κρεβάτι). Μπορώ να πιωχάσω, άλλ' όσο για να κοιμηθώ δε φαντάζομαι... (Στενάζει). Αύριο, αύριο παντρεύομαι τόν κυριο (Με περιούσιαση οικειότητα) Νίζο, τόν άρροφονιαστικό μου. Ποι' να τόν φαντάστη κανείς τόν αύριο θά είμαι νύφη! Πώς αλλάζουν τα πράγματα! Θά έχω άντρα, τί παράξενο! Έναν κυριο ποι' θά με λέη γυναικα του, θά μου μιλάει σ' ένικό, ποι' κι έγω πρέπει να τού μιλάω σ' ένικό. Ω, και πώς θά τόν καταφέρω αυτό! Τώρα τόν λέω σ' ό ρι ο, κι αυτός με λέει δεσποινίδα!

Από αύριο θά με λένε κυρία, όπως και τή μαμά. Ω, πόσο θά μ' άρέσει αυτό, όταν τόν συλλογίζομαι κοκκινίζω από τή χαρά μου. (Εποκλίνεται) Κυρία. Τό πρώτο γράμμα ποι' θά λάβω με τήν επιγραφήν: Κυρία... θά τόν φυλάξω για άνάμνηση!... (Παίρνει από τόν γραφείο ένα μεγάλο λευκό φάκελο με χρυσά γράμματα τού τίπου). Επήρα κρυφά από μέσα ένα προσκλητήριο τού γάμου μου. (Διαβάζει). «Ο κ. και κ.*** λαμβάνουν τήν τιμήν να προσκαλέσουν εμάς εις τούς γάμους της κόρης των δεσποινίδος...» Δεσποινίδος... είνυτως από αύριο ποι'ω κάθε μου σχέση με αυτό τό δεσποινίς. (Κυττάει τόν νυφικό φόνεμα.) Τώρα για πρώτη φορά θά φονέσω δολόλευκο φόνεμα χωρίς χρωματιστές κορδέλλες. Μου πηγαίνει θαυμάσια, άν και ή κ. Ιουλίνα επιμένει ότι πηγαίνει καλλίτερα στις μελαχροινές γιατί, βλέπετε, είναι κι αυτή μελαχροινή. Να και τ' άνθη και τ' στεφάνια. (Κρατεί τό στεφάνο πάνω από τό κεφάλι της.) Λαμπρά... καθώς είναι ξανθή μου πάει περιφάνια. Αλλά γιατί τάχα οι νύφες φονούν άνθη της ποτιοκαλιάς; Θά είναι κανένα έθιμο. (Τό ρολόι σημαίνει μιά φορά.) Α! τρισήμιση ή ώρα; άδύνατο. Και όμως... Η αλήθεια είναι ότι μιλήσαμε πολλή ώρα με τή μαμακιή ή έχορσιαν άργά. Όταν ήρθα έδώ είτανε μιά ή ώρα. Όποτε δύσμοι ήδες κάθομαι έδώ και φλυαρώ χωρίς να καταλάβω ποτέ πέρασε ή ώρα. Πρέπει να πλαγιώσω και μάλιστα άμέσως.

Μά δεν έξωω άπόψε πως μου φαίνεται ή κάμαρή μου, τ' άπιπλά μου, όλα, όλα... Δεν έξωω πως τ' άβλέπω και μου έρχεται να κλάσω. Μου φαίνονται σάν άναμνήσεις. (Μακρό σιωπή.) Αλλά δε θά κοιμηθώ λίγο; τί θά πη ή μαμά άν με δη ξαγρυπνισμένη. (Βγάζει τή ζώνη της.) Σά νάχω πυρετό... είμαι πολύ άνήσυχη. Αχ, να είταν έδώ ή μαμά, μά μου έλεγε τίποτε να ήσυχάσω. Αλλά τώρα κοιμάται... Μπá! άραγε να κοιμάται κι εκείνη; Τό πρωί έκλαιγε... Θά με στερηθώ και θά τήν στερηθώ. Α! ο γάμος δεν είναι παύσε γέλασε, δεν είναι μόνο άλλαγή τού «δεσποινίς» και τού «κυρία». Αλήθεια, αύριο θά είμαι κυρία. (Μιμωμένη.) Και τί κάνετε, κυρία;— Πολύ καλά, κυρία.— Θά πάτε κανένα ταξείδακι, κυρία;— Μάλιστα, κυρία.— Και δε φοβάσθε, κυρία, τή θάλασσα;— Ω, κυρία, τρελλαινίνομαι για τή θάλασσα.

Κ' έτσι έξακολουθούν να μιλούν μιά δολόζηρη ώρα και ύστερα πάλι.— Κύριε, κυρία κλπ. και χωρίζονται.

Κομμωτός τού γαμπρού θά είν ό στρατηγός Π... άρα γε θά φοράη αύριο τή μεγάλη του στολή; Πώς θά ήθελα να τή φοράη καθώς και τ' άπαράσημά του! Και θά είν' ένα σωρό προσκαλεσμένοι... Τί δημορρα ποι' θά είναι! Φοβόμουνά μπως βρέξη. Είνυτως όμως αυτές τίς ήμέρες είχαμε καλόν καιρό.

Άραγε τί να συλλογίζεται αυτή τήν ώρα κ' εκείνος; Γιατί κι αυτός, όπως κι έγω, δε θά κοιμάται... Ω, δεν έξωω τί θά έδινά για να μάθω τί σκέπτεται. (Πλησιάζει σκεπτική στο παράθυρο.) Πέσει, αυτή τήν έποχή, άκουσα να λένε ότι ο κυριος και ή κυρία Δ... χωρίσανε. Ρώτησα γιατί;—και άκόμα ρωτώ,—και μου είπαν γιατί δεν άγαπιόντουσαν πιά... Είναι λοιπόν δυνατό ένα άντρούνο να παύση ν' άγαπιέται; Πώς γίνεται αυτό;... Μήπως παύει κανείς ποτέ ν' άγαπάη τή μητέρα του;... Και μου τό είπαν αυτό με τόση ψυχρότητα και άφέλεια, σά να μου έλεγαν ότι έπήγαν σέ κανένα περίπατο. Εγώ δεν έξωω, αλλά νομίζω

ότι είναι δυνατόν να παύση κανείς ν' άγαπάη σήμερα εκείνο ποι' άγαπούσε χθές. Αυτό κάπως τό καταλαβαίνω' αλλά να χωρίσουν! Αυτό θά γίνεται σέ πολύ σπάνιες περιπτώσεις, γιατί μου φαίνεται πολύ περίεργο, μου φαίνεται τρέλλα.

Η μαμά όμως δε μου έλεγε τίποτε για αυτό τό πράγμα... Γιατί; Γιατί θά έλεθε ότι δεν ύπάρχει κανείς κίνδυνος... Αλλά έγω όμως άνήσυχω, αυτή ή παλιοϊδέα με βασανίζει. Άν ίσως συμβη και παύση κ' εκείνος καμιά φορά να μ' άγ... (Στέκεται σκεπτική) Πώς να τό καταλάβω από τώρα; (Παίρνει από τό τραπέζι ένα κολλιέ με κλέμια πετράδια.) Α! αυτό τό κολλιέ είν' όλο από περουζέδες. Μου έχουν πη ότι ο περουζές είναι μαγεμένος. Αλλάζει χρώμα σύμφωνα με τήν ψυχική κατάσταση εκείνου ποι' τόν φορεί. Άν εκείνος ποι' τόν φορεί είν είνυτως γίνεται γαλάζιος άν όμως είνε δυστυχής, άν έπαισαν να τόν άγαπούν, γίνεται πράσινος, κίτρινος και τέλος ραίζει... Αχ δομή λοιπόν. (Κυττάει χαρούμενη τό κολλιέ.) Είνε γαλάζιοι, γαλάζιοι! Μα τί άνόητη ποι' είμαι. Αυτό τό κολλιέ δεν τό φόρεσε άκόμη κανείς, και πρέπει να φορεθώ κάπως καιρό για να πη για τήν είνυτια ή τήν δυστυχία του. Έγω όμως θά ήθελα να μάθω από τώρα αν... (με σγαλή φωνή) άν θά έξακολουθήση να μ' άγαπά πάντοτε. (Χτυπά τό μέτωπό της σάν να βρήκε κάτι.) Βρήκα, άν οι περουζέδες; είνε ζυγοί ή άπάντηση θά είνε «ναί», μ' άγαπά, άν είνε μονοί... ά, αυτό δεν τό λέω!... Αχ τούς μετρήσω λοιπόν!... Δύο, τέσσερες... Ω! δεν τόλμω να προχωρήσω... Δεν κάνω καλά ποι' πιστεύω σέ τέτοιες άνοησίες! Τελοσπάντων τί περιφύξει; Εγώ θά ήσυχάσω άν είνε ζυγοί κι άν είνε μονοί δε θά δώσω σημασία. (Μετράει.) Δύο, τέσσερες, έξη, όκτώ... ό, πώς χτυπά ή καρδιά μου... άν είνε δεκαπέντε, δεκαεφτά, δεκαεννιά... άν είνε μονοί; (Μετράει.) Δέκα, δώδεκα, δεκατέσσερες, δεκάξη... (Με χαρά) Δεκαοχτώ!—Δεκαοχτώ! Ζυγοί! Θά μ' άγαπάη παντοί! Δεκαοχτώ! Ω! τί είνυτια! (Γευτεί φίλια τό περιδέραιο.) Δεκαοχτώ! Δεκαοχτώ! Δεκαοχτώ!— Τώρα προσοχή μη σπάση καμιά πέτρα και τότε θά μείνουν δεκαεφτά!—Δεκαοχτώ! τί φόβο ποι' είχα όταν μετρούσα (με θάρρος) και τώρα;... (Ταράμνη και έσαντημένη).

Ω τώρα δε έξωω τί έχω... Όλοι αυτοί οι φόβοι, όλες αυτές οι έλπίδες, όλες αυτές οι συγχινήσεις... Αχ! πούστηκε ή άνάμνησή μου... έσκασα... θέλω άέρα, άέρα... Τί άνόητη ποι' είμαι! Δεν άνοήτο τό παράθυρο να πάρω λίγο άέρα! (Ανοίγει τό παράθυρο και πλημμυρίζει ή κάμαρα από τό φως της ήμέρας.) Α, Θεέ μου! πώς; Ξημέρωσε κίολας. (Ακούγονται τ' αινιάκια τού κλαιδόν.) Και τό πουλίνα ξύπνησαν... Μά τί ώρα είνε λοιπόν; (Κυττάει τό ρολόι.) Έξη ή ώρα!—Ω! Μά λοιπόν, δεν είναι πιά αύριο, αλλά σήμερα;... Σήμερα γίνεται ο γάμος μου... Σήμερα... Ω, γελώ και κλάω από τή χαρά μου!... Και τώρα θαρρη ή μαμά να με ξυπνήση! Τήν καμένη τή μαμά! Θά είναι ή τελευταία φορά ποι' θαρρη να με ξυπνήση! (Φέρνει τό ματηλι της στο ποσόπωπό της και πιγίει ένα λιγμό ποι' φανόρνε τόν πόθο τού παρελθόντος ή τή χαρά τού μέλλοντος.) Έπειτα σηκώνει τό κεφάλι της και κοιτάει στον καθρέφτη). Λοιπόν είμαι πολύ δημορρη σήμερα. Όμορρη όπως ταιριάζει σέ μιά ποι' πρόκειται να παντρευθώ, δηλαδή γλωμη και με μάτια κόκκινα... Κι άν μ' έρωτήσουν θά τούς πώ μόνο ότι δεν κοιμηθήκα καλά. Και είναι φυσικό να μη κοιμάται κανείς τήν παραμονή τού γάμου του. (Παίρνει τό κολλιέ και τό φίλια πολλές φορές.) Δεκαοχτώ! ό, τί είνυτια! ό, τί χαρά!...» Louis Danjon

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΕΙΝΟΠΙΩΡΟ

Συννεφιασμένος ούρανος κ' ή μέρα μοιάζει βράδυ κι' ο κιτρινώδης μαρμαρός έβγήκε στο σφερόι δέντρα γυμνά στον δρόμο του άφίγει για σημάδι και στίβες φύλλα κίτρινα ποι' τ' άσκορπ' τ' άγέρι. Η έξοχη άρρώσθησε κ' έγδύθηκε να κοιμηθώ στού φθινοπώρου τ' άχαρο τό κίτρινο κρεβάτι μ' ά γλήγορα θά σηκωθώ και θά πλυθώ και θά ντυθώ εδύς ποι' θά ξυπνήσωμε τρελλά πουλιά τόν Μάρτη. Κιτρινίαν, καρδιά φτωχή, και τ' άκό σου φύλλα και φθινοπώρου παγωνιά σ' τ' ά κόβει και σ' τ' ά παίρνει και μέσα στού άγρίστου, σ' άγνώστου τήν μαυριλά έδώ κ' εκεί ο άνεμος τών γερατιών τα σέρνει. Πέσε, καρδιά μου, ήσυχά και σ' να κοιμηθώ στού φθινοπώρου τής ζωής τό κίτρινο κρεβάτι και μήν προσμένης άνοιξει κι' σ' άγνή να σηκωθώ για σένα δεν ύπάρχουνε τρελλά πουλιά τού Μάρτη... Δημ. Στάης

